

UOHSX003G4VG

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R34/2008/02-3111/2011/310/PMo

V Brně dne: 25.2.2011

Ve správním řízení o rozkladu podaném dne 31. 1. 2008 zadavatelem

- **Městem Aš**, se sídlem Kamenná 52, 352 01 Aš, IČ 00253901, zastoupeném Mgr. Daliborem Blažkem, starostou,
- proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S296/2007-01723/2008/510-IF ze dne 22. 1. 2008 ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – města Aš, se sídlem Kamenná 52, 352 01 Aš, IČ 00253901, zastoupeném Mgr. Daliborem Blažkem, starostou, při zadávání veřejné zakázky „**Rekonstrukce základní školy v Aši, Okružní ul.**“, formou otevřeného řízení podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo uveřejněno na centrální adrese dne 24. 3. 2006 pod evidenčním číslem 50019462, jehož dalším účastníkem je vybraný uchazeč
- **společnost ZÁPADNÍ STAVEBNÍ DL a.s.**, se sídlem Karlovarská 156/38, 350 02 Cheb, IČ 49196715, za níž jedná Ing. František Linda, předseda představenstva,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. a) a v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, ustanovené podle § 152 odst. 3 téhož zákona, a rovněž s přihlédnutím k právním závěrům rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2010, č. j. 62 Ca 57/2008 rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S296/2007/-01723/510/IF ze dne 22. 1. 2008

r u š í m

a věc

v r a c í m

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Město Aš, se sídlem Kamenná 52, 352 01 Aš, IČ 00253901, zastoupené Mgr. Daliborem Blažkem, starostou (dále jen „zadavatel“) uveřejnil podle § 96 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon") na centrální adrese dne 24.3.2006 pod evidenčním číslem 50019462 oznámení otevřeného řízení za účelem zadání veřejné zakázky "Rekonstrukce základní školy v Aši, Okružní ul." (dále jen "veřejná zakázka"). Jako základní hodnotící kritérium pro zadání veřejné zakázky zvolil zadavatel ekonomickou výhodnost nabídky s tím, že jako dílčí hodnotící kritéria stanovil: 1. "Výše nabídkové ceny" (s vahou 60%), 2. "Záruční podmínky" (s vahou 20%) a 3. "Termín realizace díla" (s vahou 20%).
2. Ve lhůtě pro podání nabídek zadavatel obdržel nabídky 3 uchazečů. V rámci prvního jednání hodnotící komise proběhlo dne 5.5.2006 otevírání obálek s nabídkami. Po provedeném posouzení a hodnocení nabídek zadavatel dne 11.5.2006 rozhodl o přidělení veřejné zakázky uchazeči společnosti ZÁPADNÍ STAVEBNÍ DL a.s., se sídlem Karlovarská 156/38, 350 02 Cheb, IČ 49196715, za niž jedná Ing. František Linda, předseda představenstva (dále jen "vybraný uchazeč"). Dne 22.5.2006 byla uzavřena smlouva o dílo mezi zadavatelem a vybraným uchazečem za cenu 24 021 022,- Kč vč. DPH. Na základě dodatku č. 1 ze dne 3.5.2007 byly provedeny dodatečné stavební práce spočívající mimo jiné v realizaci fasády zadního traktu školy, opravy fasády tělocvičny včetně klempířských prvků přilehlých částí střech (tímto dodatkem byl termín dokončení předmětné veřejné zakázky stanoven na 31.8.2007 s předpokladem realizace dodatečných stavebních prací v období od 6/2007 do 8/2007). Cena díla byla navýšena z 24 021 022,- Kč vč. DPH na 25 806 022,- Kč vč. DPH.
3. Jelikož Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") po přezkoumání předložené dokumentace získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem, oznámil účastníkům řízení dopisem č. j. S296/2007/20640/2007/510-IF ze dne 7.11.2007 zahájení správního řízení. V oznámení o zahájení správního řízení Úřad zadavatele seznámil s předběžnými výsledky šetření, zejména s pochybnostmi o souladu postupu zadavatele se

zákonem při vymezení obsahu hodnotícího kritéria "záruční podmínky" u šetřené veřejné zakázky a při následném hodnocení nabídek v rámci tohoto kritéria. Usnesením č.j. S296/2007-20642/2007/510-IF ze dne 7.11.2007 stanovil Úřad účastníkům řízení lhůtu, ve které mohli navrhopvat důkazy či činit jiné návrhy, a lhůtu, ve které se mohli vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

4. Dne 5.12.2007 vydal Úřad opravné rozhodnutí č.j. S296/2007-22833/2007/510-IF, kterým opravil zřejmé nesprávnosti obsažené v usnesení č.j. S296/2007-20642/2007/510-IF ze dne 7.11.2007 spočívající v nesprávném označení účastníka řízení a data na straně 1 výroku č. 2.

Původní prvostupňové rozhodnutí

5. Po posouzení všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 22. 1. 2008 rozhodnutí č. j. S296/2007-01723/2008/510-IF (dále jen „původní prvostupňové rozhodnutí“), kterým v případě šetřené veřejné zakázky konstatoval spáchání správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. b) zákona tím, že zadavatel nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 48 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 55 odst. 1 zákona, když jako dílčí kritérium ekonomické výhodnosti nabídek stanovil neurčitě a nejednoznačně kritérium "záruční podmínky", aniž by v zadávací dokumentaci vyznačil obsah tohoto kritéria, a tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 63 odst. 1 zákona, když neodůvodnil přiřazení konkrétních hodnot u dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky" a do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek neuvedl popis způsobu hodnocení nabídek s odůvodněním, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Za spáchání shora uvedeného správního deliktu Úřad uložil zadavateli pokutu ve výši 30 000,- Kč.
6. V odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí Úřad citoval ustanovení § 48 odst. 1, § 55 odst. 1, § 55 odst. 3, § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 zákona, přičemž uvedl, že nabídka vybraného uchazeče obsahuje záruku na provedené práce takto: "a) stavební část s výjimkou žárovek, zářivek, startérů zářivek a částí dále uvedených ... 120 měsíců; b) kotle, čerpadla, rozvaděče, vybavení hřiště... 24 měsíců; c) armatury, zařizovací předměty, malby, nátěry, slaboproud ... 36 měsíců; d) okna, dveře ... 60 měsíců". Nabídky uchazečů Aš-Et spol. s.r.o. a MARKETA-REMONE s.r.o. obsahují shodnou záruku na provedené práce v délce 60 měsíců".
7. Úřad dále poznamenal, že přílohou Protokolu o otevírání obálek s nabídkami ze dne 5.5.2006 jsou hodnotící tabulky jednotlivých členů hodnotící komise a tabulka s celkovým hodnocením včetně konečného umístění jednotlivých uchazečů. V těchto hodnotících tabulkách je uveden pouze počet bodů, které uchazeči obdrželi v rámci jednotlivých hodnotících kritérií a výsledné pořadí, na kterém se uchazeči umístili v rámci hodnocení. Z předložené dokumentace dle Úřadu vyplynulo, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek neobsahuje odůvodnění přiřazení hodnot u dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky" v rámci jednotlivých nabídek. Ve slovním hodnocení je uvedeno "Otevírání obálek proběhlo za účasti zástupců firem Západní stavební Cheb, Aš-et spol. s r.o., Aš. Komise provedla kontrolu úplnosti nabídek + splnění kvalifikačních předpokladů s tím, že všechny firmy postoupily do závěrečného hodnocení. Komise hodnotila v přiložených dílčích tabulkách dle ekonomické

výhodnosti. Kritéria byla cena 60%, termín 20% a záruky 20%. Hodnotilo se 100 b. stupnicí v souladu s vyhláškou č. 240/2004 Sb., o informačním systému o zadávání veřejných zakázek a metodách hodnocení nabídek podle jejich ekonomické výhodnosti (dále jen "vyhláška č. 240/2004"). Nevážené bodové zisky byly přenásobeny koeficienty, čímž vznikly vážené bodové zisky. Tyto vážené body se sečetly a jako nejlepší byla vyhodnocena nabídka s nejvyšším bodovým ziskem, nab. firmy ZÁPADNÍ STAVEBNÍ a.s., Cheb. Komise doporučuje s touto firmou uzavřít SOD".

8. K přidělení bodového hodnocení v rámci kritéria č. 2 – záruka na jakost díla Úřad uvedl, že členové hodnotící komise přidělili vybranému uchazeči 20 bodů, přičemž není zřejmé, jaké hodnoty vzali členové hodnotící komise v úvahu při tomto hodnocení. Jmenovaný uchazeč nabídl několik záručních lhůt, přičemž ne všechny byly delší než záruční lhůty ostatních uchazečů. V dílčích protokolech je dále uvedeno, že nabídka vybraného uchazeče obsahovala v rámci kritéria č. 2 hodnotu 100 měsíců, přičemž takovému údaji neodpovídá žádná záruční lhůta uvedená v nabídce vybraného uchazeče.
9. Ve vztahu k předmětnému hodnoticímu kritériu Úřad dále poznamenal, že s ohledem na to, že předmětem plnění byly jak stavební práce, tak i dodávky, bylo nutné v zadávací dokumentaci dostatečně určitě a srozumitelně popsat stanovené dílčí kritérium, aby potenciální dodavatelé měli představu, co zadavatel požaduje a jaké hodnoty mají uchazeči uvést v nabídce tak, aby jednotlivé nabídky byly srovnatelné. Vzhledem k tomu, že zadavatel předmětné hodnotící kritérium blíže nespécifikoval, nebylo z jeho obsahu zřejmé, které skutečnosti budou podkladem pro hodnocení. Takové nedostatečné vymezení předmětu veřejné zakázky pak vedlo k tomu, že uchazeči podali vzájemně neporovnatelné nabídky.
10. Součástí odůvodnění Úřadu bylo také konstatování, že vybraný uchazeč nabídl několik záručních lhůt, z nichž jedna byla v délce 120 měsíců a ostatní lhůty byly stejně dlouhé nebo kratší než ty, které nabídl ostatní uchazeči, přičemž hodnotící komise preferovala pouze záruční lhůtu v délce 120 měsíců na stavební práce. V další části odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí se pak Úřad zaměřil na obsah předmětu plnění veřejné zakázky, kterým byly jak stavební práce, tak i dodávky, což vyplývá z podrobného popisu uvedeného na straně 7 tohoto rozhodnutí.
11. Na stranách 7 a 8 původního prvostupňového rozhodnutí Úřad odcitoval odůvodnění postupu zadavatele při hodnocení nabídek v dílčím hodnotícím kritériu "záruční podmínky". Na základě tohoto odůvodnění Úřad konstatoval, že uchazeči z charakteristiky dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky" nemohli vědět, jak mají provést další specifikaci záruční doby. Úřad dále poznamenal, že z dílčích protokolů o hodnocení nabídek není zřejmé, z jakého důvodu hodnotící komise přidělila vybranému uchazeči v předmětném hodnotícím kritériu 100 bodů. Na základě všech zmíněných zjištění pak Úřad konstatoval nedodržení postupu stanoveného v § 48 odst. 1 v návaznosti na § 55 odst. 1 zákona, přičemž tento úkon mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť dílčí kritérium ekonomické výhodnosti bylo stanoveno neurčitě a netransparentně, což vedlo k podání vzájemně neporovnatelných nabídek a tím i k možnosti podstatného ovlivnění výběru

nejvhodnější nabídky. Následně Úřad dospěl k závěru, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 63 odst. 1 zákona tím, že nezdůvodnil přiřazení konkrétních hodnot u dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky" jednotlivým nabídkám a ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek neuvedl popis způsobu hodnocení nabídek s odůvodněním a údaj o tom, jak byly nabídky hodnoceny v rámci předmětného hodnotícího kritéria, přičemž tento úkon zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze ověřit, zda byl dodržen stanovený způsob hodnocení nabídek.

12. Pokud se jedná o výši uložené pokuty, Úřad uvedl, že zjištěná porušení zákona jsou natolik závažná, že zvolil postup dle § 102 odst. 2 písm. a) zákona a uložil zadavateli pokutu, přičemž při rozhodování o její výši vzal v úvahu zejména obě zjištěná porušení zákona a také skutečnost, že město Aš schválilo návrh rozpočtu pro rok 2008 s celkovou výší příjmů ve výši 208 610,5 mil Kč. Úřad posoudil postup zadavatele ze všech hledisek a vzhledem ke zjištěnému správnímu deliktu zadavatele přistoupil k uložení pokuty v dolní hranici zákonem stanovené sazby s tím, že horní hranice možné pokuty činí vzhledem k výši veřejné zakázky 1 290 310,- Kč.

II. Námitky rozkladu

13. Proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí ze dne 22. 1. 2008 podal zadavatel dne 31. 1. 2008 rozklad, ve kterém vyjádřil nesouhlas se skutkovými závěry Úřadu v tom, že zadavatel nezdůvodnil přiřazení konkrétních hodnot u dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky" jednotlivým nabídkám a ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek neuvedl popis způsobu hodnocení nabídek, což mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze ověřit, zda byl dodržen stanovený způsob hodnocení nabídek. Zadavatel uvádí, že proces hodnocení nabídek v zásadě vždy zahrnuje volní prvek členů hodnotící komise a není tak možné striktně vyžadovat, aby každý člen formalisticky a co do nejmenších detailů uváděl, proč se rozhodl pro tu či onu nabídku. Takový postup by dle zadavatele znamenal nejen velkou administrativní zátěž, ale v podstatě by paralyzoval činnost hodnotící komise, neboť by muselo být zřejmé, z jakých konkrétních důvodů, specifikovaných ad absurdum, se člen komise rozhodl určitým způsobem. Smyslem zprávy o posouzení a hodnocení nabídek tedy dle zadavatele nemůže být popsána situace s tím, že podle zákona má mít taková zpráva charakter dokumentární a evidenční, nikoliv analytický.
14. Podle něj z ustanovení § 63 odst. 1 zákona vyplývá, že pro podání zprávy o posouzení a hodnocení nabídek se použije příslušný formulář s tím, že zpráva bude mimo jiné obsahovat především popis hodnocení zbývajících nabídek s odůvodněním, výsledek hodnocení a údaje o složení hodnotící komise. Na základě toho pak zadavatel deklaruje, že jím vypracovaná zpráva o posouzení a hodnocení nabídek vyhovuje uvedeným zákonným požadavkům, obsahuje předepsané náležitosti a je z ní zcela zřejmé, proč a z jakých důvodů byla určitá nabídka vybrána jako nejvhodnější právě vzhledem ke kritériu záručních podmínek a jeho váze. Ze zprávy hodnotící komise tak dle zadavatele lze bez jakýchkoli pochybností dovodit, že vybraný uchazeč nabídl nejdelší záruku – dva uchazeči na vlastní předmět veřejné zakázky nabídli 60 měsíční záruční dobu, zatímco vybraný uchazeč nabídl 120 měsíční záruční dobu.

15. Zadavatel dále podotýká, že předmětné dílčí hodnotící kritérium stanovil určitě a transparentně. V daném ohledu pak zcela odkazuje na své dřívější vyjádření podané v této věci a dodává, že textová formulace tohoto kritéria byla vzhledem k předmětu zakázky a k dostupné dokumentaci pro uchazeče naprosto dostatečná, určitá, srozumitelná a nemohla tudíž v uchazečích, ale ani obecně v třetí osobě vyvolat pochybnosti o tom, co ohledně tohoto kritéria má a může uchazeč nabídnout (zvláště když uchazeči znali obsah zakázky).
16. Dále zadavatel konstatuje, že upřesňujícím textem "spočítat v měsících" u předmětného hodnotícího kritéria jasně vyjádřil, že rozhodující bude délka nabízené záruční doby na předmět zakázky, nikoliv jiné záruční podmínky. Dle zadavatele nelze přehlížet, že právě délka záruční doby je jedním ze základních faktorů, kdy je možné bezplatně požadovat odstranění vad. Vzhledem k tomu, že uchazeči znali dokumentaci, na jaké práce, resp. výsledky stavební a jiné činnosti se musí záruka vztahovat a jsou podnikateli v oblasti stavebnictví, kdy se již dříve účastnili veřejných soutěží, věděli nebo mohli vědět, co předmětné kritérium znamená a co se požaduje, aby v této souvislosti nabídli. Jelikož byl zadavatel přesvědčen, že předmětné dílčí hodnotící kritérium bylo stanoveno dostatečně jasně, srozumitelně a transparentně, neměl žádný důvod postupovat tak, aby uchazeče uvedl v omyl či dokonce od nich požadoval, aby si dané kritérium složitě vysvětlovali. Skutečnost, že předmětné kritérium bylo stanoveno dostatečně srozumitelně, dokazuje i fakt, že uchazeči v nabídkách specifikovali nabízenou záruční dobu v měsících.
17. Poté zadavatel poukazuje na nesprávnost výše uložené pokuty, neboť se domnívá, že pro její ukládání platí zásada správního uvážení, kdy se přihlíží k zákonem stanoveným skutečnostem. Samotné spáchání deliktu však dle zadavatele není a nemůže být součástí tohoto uvážení. Zadavatel se domnívá, že Úřad by měl přihlížet ke stupni závažnosti deliktu, zejména ke způsobu spáchání, následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Dle zadavatele se Úřad uvedenými okolnostmi nezabýval s tím, že v původním prvostupňovém rozhodnutí absentuje skutkové zjištění, jeho posouzení a odůvodnění přijatého rozhodnutí o výši pokuty. Úřad dle zadavatele nesprávně vyložil a bez odůvodnění vůči němu aplikoval penalizační ustanovení zákona, přičemž skutečnosti odůvodňující výši jím uložené pokuty vůbec nezkoumal.

III. Řízení o rozkladu

18. V rámci řízení o rozkladu měl předseda Úřadu k dispozici vyjádření vybraného uchazeče k rozkladu ze dne 11. 2. 2008. V něm vybraný uchazeč uvedl, že se ztotožňuje s důvody, které zadavatele vedly k podání rozkladu. Mimo jiné uvádí, že dle jeho názoru je celé správní řízení postiženo závažnými procesními vadami, které spočívají v tom, že při zahájení správního řízení byla jako účastník řízení označena neexistující společnost ZÁPADNÍ STAVEBNÍ a.s., která zanikla výmazem z obchodního rejstříku ke dni 31.12.2006. Úřad ve správním řízení nerozhodl, že bude pokračovat s právním nástupcem původního uchazeče, kterému byla veřejná zakázka přidělena. Vybraný uchazeč se domnívá, že vydaným opravným rozhodnutím Úřad neodstranil vadu řízení, neboť nemohl opravit evidentně

nesprávné označení účastníka řízení, který již právně neexistoval a tímto účastníkem zahájeného správního řízení se tedy nemohl stát.

IV. Původní rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu

Stanovisko předsedy Úřadu

19. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí a po posouzení případu ve všech vzájemných souvislostech předseda Úřadu přezkoumal původní prvostupňové rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a dne 26. 6. 2008 vydal rozhodnutí č. j. R034/2008/02-13093/2008/310-AS, kterým napadené rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl. Předseda Úřadu uvedl, že Úřad tím, že původním prvostupňovým rozhodnutím ze dne 22.1.2008 konstatoval v případě dané veřejné zakázky porušení zákona a uložil zadavateli pokutu ve výši 30 000,- Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
20. Předseda Úřadu v rámci odůvodnění svého druhostupňového rozhodnutí (dále jen "původní druhostupňové rozhodnutí") poukázal na následující skutečnosti. Pokud se jedná o vymezení obsahu hodnotícího kritéria "záruční podmínky", Úřad se dle něj v odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí plně vypořádal s otázkou, proč je třeba předmětné hodnotící kritérium "záruční podmínky" považovat za nedostatečně srozumitelné a netransparentní. V tomto předseda plně odkázal na odůvodnění obsažené v původním prvostupňovém rozhodnutí s tím, že základem zadávací dokumentace je co nejpřesnější vymezení předmětu veřejné zakázky a podmínek zadávacího řízení, které musí být provedeno natolik podrobným způsobem, který na jedné straně umožní sestavení nabídky a na straně druhé není diskriminační. Od kvality a podrobnosti vypracování zadávací dokumentace se podle něj nutně odvíjí i kvalita podaných nabídek.
21. Podotkl, že jednotlivá hodnotící kritéria musí být zvolena tak, aby uchazeči věděli, jak mají zpracovat své nabídky a na co se při sestavování nabídky zaměřit. V daném případě nebylo hodnotící kritérium "záruční podmínky" stanoveno tak, aby bylo všem uchazečům dostatečně zřejmé, co mají ve svých nabídkách v rámci tohoto kritéria uvést, o čemž svědčí nabídky jednotlivých uchazečů, které se po obsahové stránce v rámci předmětného hodnotícího kritéria liší. Poté předseda Úřadu zpochybnil argumentaci zadavatele, podle které všichni uchazeči znali předmět veřejné zakázky, přičemž všichni uchazeči byli podnikateli a ze své činnosti mohli vědět, co předmětné hodnotící kritérium znamená a co se požaduje, aby v této souvislosti nabídli s tím, že je povinností zadavatele stanovit dílčí hodnotící kritéria tak, aby nepotřebovala následné upřesnění v tom, jaké konkrétní nároky na ně zadavatel klade, a co bude předmětem jeho hodnocení. Doplnil, že v daném případě podmínka určitosti a srozumitelnosti obsahu hodnotícího kritéria "záruční podmínky" nebyla splněna, což je zřejmé z rozdílného chápání požadavků na zpracování nabídek – není možné spoléhat na dedukci jednotlivých uchazečů a jejich dřívější zkušenosti, které by jim měly napomoci při pochopení zadávacích podmínek, a to zejména v tomto případě, kdy byly předmětem veřejné zakázky jak dodávky, tak stavební práce tvořící pouhou nadpoloviční většinu části veřejné zakázky (zadávací dokumentace je základním podkladem pro zpracování nabídky – za její správnost a úplnost odpovídá pouze samotný zadavatel).

22. Pokud se jedná o problematiku posouzení a hodnocení nabídek, předseda Úřadu odkázal na odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí s tím, že i v rámci hodnocení nabídek a následného zpracování zprávy o posouzení a hodnocení nabídek je třeba dodržovat základní zásady zadávacího řízení. S ohledem na ustanovení § 63 odst. 1 zákona nelze souhlasit s tvrzením zadavatele, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek má pouze dokumentární a evidenční charakter, nikoliv analytický. Dodal, že z předmětného ustanovení vyplývá, že hodnotící komise, která končí svou činnost, vypracuje zprávu o posouzení a hodnocení nabídek, přičemž tato komise ve zprávě uvede zákonem požadované náležitosti - v rámci nich je pak nutné věnovat zvýšenou pozornost mimo jiné popisu způsobu hodnocení jednotlivých nabídek s uvedením náležitého odůvodnění. Analytický charakter pak vyplývá z povahy zprávy, z níž je zřejmé, že obsahem jsou údaje, které určují, která nabídka se v jednotlivém kritériu umístila na jakém pořadí.
23. Následně předseda Úřadu doplnil, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek slouží nejen zadavateli (aby mohl přezkoumat postup hodnotící komise), ale také uchazečům, pro které je základním zdrojem informací o celém procesu posuzování a hodnocení nabídek. Z těchto důvodů je zpráva o posouzení a hodnocení stěžejním dokumentem v přezkumném procesu s tím, že po skončení činnosti hodnotící komise je předána zadavateli, jemuž slouží jako podklad pro další rozhodování (zejména pro rozhodnutí o přidělení veřejné zakázky). Z důvodu transparentnosti a přezkoumatelnosti celého zadávacího řízení tak musí být zpráva o posouzení a hodnocení nabídek vypracována tak, aby postup hodnotící komise a důvody, které ji vedly k přijatým závěrům, byly řádně popsány a odůvodněny, neboť pouze v takovém případě je možné zadávací řízení v procesu hodnocení a posouzení přezkoumat.
24. Poté předseda Úřadu poznamenal, že s ohledem na skutečnost, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek v předmětném hodnotícím kritériu neobsahuje bližší popis hodnocení nabídek ani zdůvodnění přiřazení konkrétních bodových hodnot nabídkám v rámci tohoto kritéria, Úřad rozhodl správně, když konstatoval, že zadavatel nesplnil povinnost, kterou mu zákon ukládá v ustanovení § 63 odst. 1 zákona, jelikož nezdůvodnil přiřazení konkrétních hodnot u předmětného hodnotícího kritéria. Doplnil, že se zadavatel nevyjádřil, proč je v dílčích protokolech o hodnocení nabídek uvedeno: Kritérium č. 2 – záruka na jakost díla (v měsících) 100 měsíců, když tomuto údaji neodpovídá žádná záruční lhůta z nabídky vybraného uchazeče.
25. K otázce výše uložené pokuty uvedl předseda Úřadu následující skutečnosti. Povinností Úřadu vyplývající z ustanovení § 105 odst. 1 zákona je při určení výše pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z odůvodnění původního prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti vzal Úřad v úvahu. K argumentaci zadavatele ohledně správního uvážení pak odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.8.2006, který konstatuje, že konkrétní stanovení výše sankce je diskrečním oprávněním Úřadu za předpokladu, že při stanovení sankce postupuje v souladu se zákonem. V daném případě tak dle předsedy Úřadu byly naplněny veškeré zákonem stanovené podmínky pro uložení sankce a Úřad postupoval správně, když zadavateli uložil pokutu v dolní hranici zákonné sazby, přičemž vzhledem k souvislostem daného případu preferoval preventivní charakter uložené sankce

a stanovenou výši pokuty v dolní polovině její možné výše posoudil jako dostačující a přiměřenou možnostem zadavatele s tím, že Úřad výši pokuty v původním prvostupňovém rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil.

26. V závěru odůvodnění původního druhostupňového rozhodnutí se předseda Úřadu zaměřil na otázku nesprávného označení účastníka při zahájení správního řízení. K této problematice podotkl, že Úřad postupoval správně, když nesprávné označení účastníka řízení, ke kterému došlo při zahájení správního řízení, napravil vydáním opravného rozhodnutí ze dne 5.12.2007, kterým napravil zřejmou nesprávnost v označení účastníka řízení s tím, že tento postup vyplývá z ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád"), který stanoví, že opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal (s tím, že týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí). Poté označil námitku vybraného uchazeče, že Úřad vydaným opravným rozhodnutím neodstranil vadu řízení, za zcela irelevantní, jelikož ustanovení § 70 správního řádu bylo kodifikováno právě pro případy procesních vad v podobě zřejmých nesprávností, o něž šlo i v předmětném případě.

V. Řízení o žalobě před Krajským soudem v Brně

27. Dne 11. 8. 2008 podal zadavatel (dále jen „žalobce“) proti původnímu druhostupňovému rozhodnutí předsedy Úřadu žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen "soud"). Touto žalobou se žalobce domáhal zrušení původního druhostupňového rozhodnutí vydaného předsedou Úřadu dne 26. 6. 2008. Předseda Úřadu (dále jen „žalovaný“) podal k předmětné žalobě dne 20. 10. 2008 vyjádření. Soud podané žalobě rozsudkem č. j. 62 Ca 57/2008 ze dne 30. 3. 2010 vyhověl a původní druhostupňové rozhodnutí ze dne 26. 6. 2008 zrušil a věc vrátil předsedovi Úřadu k dalšímu řízení.
28. Soud v odůvodnění svého rozsudku v první řadě poukázal na problematiku vymezení obsahu dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky", přičemž dospěl k závěru, že předmětné hodnotící kritérium bylo ze strany žalobce stanoveno dostatečně určitě a srozumitelně. Pokud totiž žalobce stanovil, že dílčím kritériem pro posuzování nabídky jsou záruční podmínky, které je třeba spočítat v měsících, jedná se podle názoru soudu o jednoznačně stanovené kritérium, které lze vyložit pouze tak, že žalobce bude posuzovat délku dodavateli nabídnuté záruční doby na předmět plnění dané veřejné zakázky. Soud dále poznamenal, že pokud by žalobce ke kritériu "záruční podmínky" neuvedl nic bližšího, dalo by se polemizovat o tom, co měl konkrétně na mysli (tj. zda je podstatná délka záruční doby, její obsah či způsob poskytování záručního servisu apod). Uvedl-li však žalobce k tomuto kritériu dovětek "spočítat v měsících", je dle soudu zcela nepochybné, že v daném případě je rozhodná právě délka poskytnuté záruky. Jako nejvýhodnější nabídka tak v případě tohoto kritéria musí být posouzena ta nabídka, která bude ve vztahu k předmětu veřejné zakázky obsahovat nejdelší záruční dobu s tím, že pokud je dále uvedeno, že je danému dílčímu hodnotícímu kritériu přiřazena hodnota 20%, nejsou pochyby ani o váze, která bude tomuto kritériu při hodnocení nabídek přisuzována.

29. Následně se soud s žalobcem ztotožnil v tom, že všem dodavatelům bylo známo, co je předmětem veřejné zakázky a k jakým plněním se tak má nabízená záruční doba vztahovat. Podle soudu pak bylo plně na rozhodnutí těchto dodavatelů, zda nabídnou jednotnou záruční dobu na celé plnění veřejné zakázky nebo zda nabídnou záruční doby různé délky pro různé typy plnění (tedy zvláště na stavební práce, na zařizovací předměty, na okna či dveře) tak, jak učinil vybraný uchazeč. Poté soud doplnil, že v daném ohledu zadávací dokumentace neobsahovala žádnou konkretizaci a obě popsané (a následně také realizované) varianty nabízené záruční doby tak byly v souladu se zadávací dokumentací s tím, že bylo na žalobci, aby takto nabídnuté záruční doby při posuzování a hodnocení nabídek řádně posoudil a přiřadil jim odpovídající bodové hodnocení. Přitom byl povinen postupovat tak, aby žádného uchazeče při případném přepočtu nabízených záručních dob neznevýhodnil. Soud poté poznamenal, že pokud by však žalobce hodlal záruční době poskytnuté na určité dílčí plnění předmětu veřejné zakázky dávat přednost (tj. při hodnocení nabídky by ji považoval za důležitější), byl by povinen tuto skutečnost v zadávací dokumentaci uvést.
30. Soud tak neshledal, že by žalobce při stanovení zadávacích podmínek porušil ustanovení § 48 a § 55 zákona, neboť dílčí kritérium "záruční podmínky" i váhu tohoto kritéria stanovil jednoznačně a srozumitelně tak, že připouštělo pouze jediný výklad, a to, že bude tomuto kritériu přiřazena váha 20% s tím, že posuzována bude délka nabídnuté záruční doby, která se bude vztahovat k celému předmětu veřejné zakázky.
31. V otázce posouzení a hodnocení nabídek se pak soud ztotožnil s žalovaným. I podle názoru soudu je tak zpráva o posouzení a hodnocení nabídek podle ustanovení § 63 odst. 1 zákona jedním z klíčových dokumentů, z nichž může žalovaný při přezkumu zákonnosti postupu žalobce vycházet. Dle soudu je proto třeba, aby byla tato zpráva zpracována tak, aby postup hodnotící komise, jakož i důvody, které ji vedly k přijatým závěrům, byly řádně odůvodněny. Pouze takto odůvodněná zpráva je v souladu se zásadou transparentnosti zadávacího řízení. Následně soud odkázal na své rozhodnutí sp zn. 31 Ca 166/2005, podle kterého požadavek transparentnosti není splněn tehdy, pokud jsou v postupu zadavatele shledány *"takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele"*. Soud doplnil, že není-li zpráva o posouzení a hodnocení nabídek řádně odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, jak byly jednotlivé nabídky hodnoceny, činí tato zpráva zadávací řízení hůře kontrolovatelným, neboť nelze řádně zkontrolovat, zda byly nabídky hodnoceny v souladu se zákonem a zadávacími podmínkami.
32. Soud v této souvislosti doplňuje, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek je v daném případě vyhotovena na formuláři podle vyhlášky č. 240/2004 a obsahuje tak všechny části označením odpovídající zákonným náležitostem (seznam posuzovaných nabídek, seznam nabídek, které byly hodnotící komisí ze zadávacího řízení vyřazeny, popis hodnocení zbývajících nabídek, výsledek hodnocení a údaje o složení hodnotící komise). Pokud však jde o popis hodnocení nabídek, soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce, resp. hodnotící komise nezdůvodnila přiřazení konkrétních bodových hodnot u předmětného dílčího hodnotícího kritéria. V dané situaci, kdy vybraný uchazeč uvedl různé délky záruční doby pro různá plnění předmětu veřejné zakázky (120, 24, 36 a 60 měsíců), zatímco zbývajících

uchazeči uvedli délku záruční doby jednotnou pro všechna plnění (60 měsíců), bylo namístě se s touto okolností vypořádat, tj. záruční doby přepočítat tak, aby bylo možné všechny tři nabídky řádně porovnat. Poté soud doplnil, že s ohledem na to, že některé vítězným uchazečem nabídnuté záruční doby byly kratší než záruční doby nabídnuté ostatními uchazeči, nelze bez určitého přepočtu a odůvodnění konstatovat, že vítězný uchazeč nabídl ve vztahu k celému předmětu veřejné zakázky celkově nejvýhodnější záruční dobu. Pokud by žalobce přikládal největší váhu záruční době, která se vztahovala ke stavebním pracím, jak uvedl v žalobě, bylo by třeba, aby byla tato skutečnost uvedena nejen ve zprávě o hodnocení nabídek (což se v daném případě nestalo), ale také v zadávací dokumentaci, neboť způsob hodnocení nabídek musí být ze zadávací dokumentace zřejmý – jak je uvedeno v části IV.b tohoto rozhodnutí, což se dle soudu rovněž nestalo.

33. Poté soud poukazuje na skutečnost, že někteří členové hodnotící komise v dílčích protokolech uvedli, že záruční doba nabídnutá vítězným uchazečem činila 100 měsíců, přestože záruční dobu v této délce vůbec nenabízel. Podle soudu je tedy zřejmé, že na základě určitého klíče k přepočtu záručních dob docházelo s tím, že právě způsob přepočtu nabídnutých záručních dob tak měl být obsažen v této části zprávy o posouzení a hodnocení nabídek. Pokud tomu tak nebylo, je podle něj zpráva v této části nepřezkoumatelná a podotýká, že skutečnost, že žalobce žalovanému (přípisem ze dne 13.11.2007) sdělil, jakým způsobem došlo ke "zprůměrování" nabídnutých záručních cen, nic nemění na tom, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek tuto otázku nevysvětluje a porušuje tak § 63 odst. 1 zákona, neboť v ní chybí řádné odůvodnění hodnocení dílčího kritéria záruční doby. Závěry žalovaného tak jsou v případě této otázky v souladu se zákonem.
34. Následně se soud ztotožnil s žalobcovou námitkou, podle které se žalovaný nevypořádal se všemi hledisky, které měl zohlednit při výpočtu pokuty. Podotýká, že stanovení výše pokuty je výsledkem správního uvážení žalovaného (což vyplývá mimo jiné z rozsudku soudu sp. zn. 62 Ca 93/2008 ze dne 3.11.2009) s tím, že je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinnost správního orgánu dané volné úvahy užít. Správní orgán se tak dle soudu musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná a dále musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Z rozhodnutí pak musí být seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.
35. V této souvislosti soud poukazuje na původní prvostupňové rozhodnutí, ve kterém žalovaný k uložení pokuty sdělil, jakého deliktu se žalobce dopustil a jaká maximální výše pokuty mu může hrozit s tím, že dále uvedl, že se jedná o závažné porušení zákona, odcitoval ustanovení § 105 odst. 1 zákona, aniž by se jakkoli zabýval (jednotlivými) kritérii v něm uvedenými a konstatoval, že z hlediska přiměřenosti vzal v úvahu zejména to, jaký spáchal žalobce delikt. Závěrem zdůraznil, že pokutu stanovil v dolní polovině její možné výše a že tak preferoval její preventivní funkci (spolu s poukazem na skutečnost, že takto stanovená pokuta nemůže nepříznivě ovlivnit žalobcovu ekonomickou situaci). Předseda Úřadu pak v původním druhostupňovém rozhodnutí dle soudu sdělil k pokutě pouze tolik, že žalovaný její výši řádně a dostatečně odůvodnil.

36. K uvedené otázce pak soud poznamenal, že z kritérií výslovně požadovaných v ustanovení § 105 odst. 1 zákona (závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán) uvedl pouze skutečnost, že se jednalo o závažné porušení zákona, aniž by k tomu uvedl cokoli bližšího – na druhou stranu však pokutu uložil zcela při její spodní hranici s tím, že konstatování žalovaného, že "přihlédl k tomu, aby pokuta negativně neovlivnila žalobcovo hospodaření, a proto ji uložil v dolní polovině" by bylo možné použít k odůvodnění téměř jakkoliv vysoké pokuty. Následně soud podotýká, že s ohledem na rozsudek NSS č.j. 8 As 5/2005 ze dne 29.6.2005 správní orgán musí při rozhodování o výši pokuty zohlednit všechny skutečnosti, které mohou výši pokuty v daném případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Poté s odkazem na rozsudek NSS č.j. 4 As 51/2007-68 ze dne 27.3.2008 poznamenal, že rozhodnutí o uložení pokuty není přezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena (s tím, že úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující). Tuto problematiku soud následně uzavřel konstatováním, že žalovaný se ve svých rozhodnutích řádně nezabýval žádnou z okolností zakotvených v § 105 odst. 1 zákona, přestože se jedná o okolnosti, k nimž je povinen přihlídnout vždy a při odůvodnění výše pokuty se s každou vypořádat. V takové situaci není možné správní uvážení žalovaného vůbec přezkoumat, neboť z odůvodnění původního druhostupňového rozhodnutí nejsou vůbec zřejmé konkrétní úvahy, které žalovaného vedly k uložení pokuty v příslušné výši – původní druhostupňové rozhodnutí je tak z toho důvodu nepřezkoumatelné

Stanovisko předsedy Úřadu

37. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí ustanovenou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise a k právním závěrům soudu jsem dospěl k následujícímu závěru.
38. Úřad nepostupoval v souladu se zákonem, když v původním prvostupňovém rozhodnutí č. j. S296/2007-01723/2008/510-IF ze dne 22. 1. 2008 konstatoval, že v případě předmětné veřejné zakázky nebylo dílčí hodnotící kritérium "záruční podmínky" stanoveno tak, aby bylo všem uchazečům dostatečně zřejmé a jasné, co mají ve svých nabídkách v rámci tohoto kritéria uvést. Nadto je původní prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění nejsou vůbec zřejmé konkrétní úvahy, které Úřad vedly k uložení pokuty v jím stanovené výši. Z uvedených důvodů jsem v řízení o rozkladu přistoupil ke zrušení citovaného rozhodnutí I. stupně a věc jsem vrátil Úřadu k novému projednání. V dalším řízení se Úřad bude řídit právními závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 57/2008 ze dne 30. 3. 2010.

K důvodům zrušení rozhodnutí I. stupně

39. V šetřeném případě soud rozsudkem 62 Ca 57/2008 ze dne 30. 3. 2010 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. R034/2008/02-13093/2008/310-AS ze dne 26. 6. 2008 a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení, přičemž do dalšího řízení zavázal Úřad právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Podle tohoto právního názoru soudu Úřad pochybil, když v rámci odůvodnění svého rozhodnutí v části týkající se vymezení obsahu dílčího hodnotícího kritéria "záruční podmínky" uvedl, že v daném případě nebylo předmětné hodnotící kritérium stanoveno tak, aby bylo všem uchazečům dostatečně zřejmé a jasné, co mají ve svých nabídkách v rámci tohoto kritéria uvést s tím, že tak nebyla splněna podmínka určitosti a srozumitelnosti obsahu předmětného hodnotícího kritéria – soudem tak nebylo shledáno, že by žalobce při stanovení zadávacích podmínek porušil ustanovení § 48 a § 55 zákona. Dle soudu se totiž jedná o jednoznačně stanovené kritérium, které lze vyložit pouze tak, že žalobce bude posuzovat délku nabídnuté záruční doby na předmět plnění uvedené veřejné zakázky. Jelikož žalobce ke kritériu "záruční podmínky" uvedl dovětek "spočítat v měsících", nemůže být dle názoru soudu pochyb o tom, že v daném případě je rozhodná právě délka poskytnuté záruky, a nikoliv například obsah záruční doby či způsob poskytování záručního servisu. S ohledem na předmětné stanovisko soudu tedy zdůrazňuji, že v případě daného kritéria musí být jako nejvýhodnější nabídka posouzena ta nabídka, která bude ve vztahu k předmětu veřejné zakázky obsahovat nejdelší záruční dobu s tím, že pokud je dále uvedeno, že je danému dílčímu hodnotícímu kritériu přiřazena hodnota 20%, nelze pochybovat ani o váze, která bude danému kritériu přisuzována v rámci hodnocení nabídek.
40. Dle soudu bylo všem dodavatelům známo, co je předmětem dané veřejné zakázky a k jakým typům plnění se má nabízená záruční doba vztahovat s tím, že je pouze na rozhodnutí dodavatelů, zda nabídnou jednotnou záruční dobu na celé plnění veřejné zakázky nebo zda nabídnou záruční doby různé délky pro různé typy plnění. Jelikož tedy zadávací dokumentace v tomto ohledu neobsahovala konkretizaci, obě varianty nabízené záruční doby byly v souladu se zadávací dokumentací – bylo tak věcí žalobce, aby takto nabídnuté záruční doby v rámci posuzování a hodnocení nabídek řádně posoudil a přiřadil jim odpovídající bodové hodnocení.
41. Podle názoru soudu je navíc původní druhostupňové rozhodnutí v části o uložení pokuty nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění tohoto rozhodnutí nejsou zřejmé konkrétní úvahy, které žalovaného vedly k uložení pokuty v dané výši. S ohledem na judikaturu NSS totiž správní orgán při rozhodování o výši pokuty musí zohlednit všechny skutečnosti, které mohou výši pokuty v tom kterém případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Aby bylo nové rozhodnutí v této otázce přezkoumatelné, musí se v něm Úřad především řádně zabývat okolnostmi zakotvenými v ustanovení § 105 odst. 1 zákona – a sice kritériem závažnosti správního deliktu, způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán. K těmto okolnostem je správní orgán, jak bylo v minulosti opakovaně judikováno, vždy povinen přihlídnout a při odůvodnění výše pokuty se s každou z nich vypořádat.

42. Výše uvedený právní názor je pro další vedení správního řízení závazný. Vzhledem k tomu, že v rozporu s předmětným závazným právním názorem soudu jsou rovněž závěry učiněné v původním prvostupňovém rozhodnutí ve věci a vzhledem k tomu, že tento rozpor nelze v řízení o rozkladu zhojit jinak, shledal jsem důvody pro zrušení původního prvostupňového rozhodnutí, jak je uvedeno výše. V dalším řízení Úřad vydá rozhodnutí, ve kterém bude respektovat závazný právní názor Krajského soudu v Brně.

VI. Závěr

43. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastaly důvody pro zrušení původního prvostupňového rozhodnutí, jsem rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

- Město Aš, Kamenná 52, 352 01 Aš
- ZÁPADNÍ STAVEBNÍ DL a.s., Karlovarská 156/38, 350 02 Cheb

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy